

Пуляєва Анна

Студентка ФЕА, група ЕМ-г61

Його ентропія

Імпульс. Думка. Світло. Невловима тиша пронизує свідомість. Таке трапляється лише вранці.

Він прокинувся, звично послав сигнал. Мозок не бажав виходити на зв'язок. Вони не були гарними друзями, а лише приятелями, які жили своїм життям. Їх зустрічі були несміливими, неначе кожного разу вперше.

Розвіяти тишу намагалось вікно, яке вже давно створило ідеальний тандем з ранковим світлом, таким неясним й водночас приємним. Подібна співпраця змушувала повіки підніматись, а зіниці— вдивлялись в аквамаринові жалюзі.

Питання самого аквамарину залишалось відкритим, адже він знав, що насправді кольорів не існує, щоранку вдивлявся в море, але сподівався побачити фіалки. Це була його маленька фіолетово-жовта мрія.

Ще п'ять хвилин спокою. Жодного голосу. Лише тиша. Мозок пішов у підпілля. Він чудово розумів, що це ненадовго. Його маленький Всесвіт знову й знову заселятимуть нові мешканці, а старі нелегально обживатимуть пусті місцини, створюватимуть сім'ї, знову щось вимагатимуть. Ресурсом була увага. Існувала невловима сила, що повертала всі його намагання в хаос, руйнувала влаштований порядок, розсіювала тепло. Персональна ентропія... Тисячі голосів. Зовсім скоро...

Він ніколи не розумів, за яку провину наділений здатністю слуху. Навіть існувала його певна класифікація: зовнішній і внутрішній. Його покаранням був останній вид.

Тиша. Він насолоджувався нею. Лише через декілька годин йому розповідатимуть про біоритми, про приятеля і його непередбачуване життя, про мешканців Всесвіту і нелегальні візи.

Невизнаний. Невизнані. Самотній. Приречений бути слухачем. Він давно змирився з цим, хоча визнавав деяку користь від нелегалів. Це були методи захисту, яким він не зраджував. Вода, пігулка, музика, – константи його життя, широке поле для фантазії, маленька незалежність. Він мав право обирати години сну, бадьорості, навіть попри численні петиції його супротивників. Які ж вони вміють влаштовувати мітинги! Але це вже були не його проблеми.

Залишалось чекати. Мітинг мав ось-ось розпочатись і обіцяв бути довгим. Але він не зрікався виборонених повноважень, а лише сумирно чекав на Неї. Вона була його єдиною відрадою, другом, коханою. Така ж дивна, проте неперевершена, швидка, імпульсивна. Її образ випромінював ідеальну витонченість, що марно маскувалася за ексцентричністю й анархією.

Він чекав. Аквамарин потішався потоком свіжого повітря. Якоюж вона була? Сонцеликою? Кришталево-білосніжною? Ні. Вона була неосяжною. Він жалкував, що ніколи не побачить її очі, а лише чутиме голос. Один з багатьох, один з тисяч. Його фіалкова мрія...

Невже почалося? Так кожного разу. Може повне забуття його звільнить? Ні, він чекатиме, згадуватиме їх вечірні прогулянки, безуспішно складатиме фотопортрет, безутішно прослуховуватиме трек-лист її голосу. І чому вона така непередбачувана?...

Аквамарин. Море. Недосяжні фіолетово-жовті квіти... Тихе «привіт». Вона не покинула його, вона повернулась. Настали їх зіркові хвилини.

Зникне. Повернеться. Любитиме. Він ніжно відшукуватиме її сліди. Ім'я їй – Ідея.

Пуляєва Анна Павлівна, ФЕА,ЕМ-261-1, тел. 0958220519